ଦାନିଏଲ ପୁସ୍ତକ - ଏକଶେ ଉଣଚାଶ

ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଢ଼ ରହସ୍ୟ ପ୍ରକାଶିତ: ଦିବ୍ୟତା ଓ ମାନବତାର ଏକତ୍ରୀକରଣ

Jeff Pippenger
2024-03-21

ଆମେ ଦାନିଏଲ ଅଧ୍ୟାୟ ଏଗାରର ଚାଳିଶତମ ପଦରେ ପ୍ରତିନିଧିତ ଇତିହାସକୁ ବିଚାର କରୁଥିଲୁ। ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ସେହି ପଦର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଇତିହାସ-ରେଖାକୁ ଆଲୋଚନା କରୁଛୁ, ଯାହା ପୃଥିବୀୟ ପଶୁର ପ୍ରୋଟେଷ୍ଟାଣ୍ଟ ଶିଙ୍ଗର ଇତିହାସକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ତୃତୀୟ ଦୂତ ଆସିବାବେଳେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ନିଜ ଦିବ୍ୟତ୍ୱକୁ ମାନବତା ସହିତ ଯୋଗ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ରହସ୍ୟକୁ ଚିହ୍ନଟ କରିବା ପାଇଁ, ଆମେ ଯିହିଜ୍କିଏଲ ଅଧ୍ୟାୟ ସତତ୍ରିଶର ଦୁଇଟି ଲାଠିର ସଂଯୋଗକୁ ସନ୍ଦର୍ଭବିନ୍ଦୁ ଭାବରେ ବ୍ୟବହାର କରୁଛୁ। ରେଖା ଉପରେ ରେଖା, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ରହସ୍ୟର ସେହି ସନ୍ଦେଶ, ଯାହାକୁ ଯୋହନ ସପ୍ତମ ତୁରୀର ଧ୍ୱନି ସମୟରେ ସମାପ୍ତ ହେଉଥିବା ବୋଲି ଚିହ୍ନଟ କରିଥିଲେ, ପ୍ରେରିତ ପୌଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଶେଷ ଭାବରେ ଲାଓଦିକିଆଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାଯାଇଥିଲା। ଯିହିଜ୍କିଏଲ, ଯୋହନ ଏବଂ ପୌଲଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟ ସେହି ଏକେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ରହସ୍ୟ ସହିତ ସମନ୍ୱିତ ହୁଏ, ଯାହା 1888 ମସିହାରେ ଜୋନ୍ସ ଏବଂ ୱାଗନରଙ୍କ ସନ୍ଦେଶରେ ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଥିଲା, ଏବଂ ସେହିଥିଲା ଲାଓଦିକିଆଙ୍କ ପାଇଁ ସନ୍ଦେଶ।

> କାରଣ ମୁଁ ଚାହେଁ ଯେ, ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ପାଇଁ, ଲାଓଦିକିଆରେ ଥିବାମାନଙ୍କ ପାଇଁ, ଏବଂ ଯେତେମାନେ ଦେହରେ ମୋର ମୁହଁ ଦେଖିନାହାନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ସବୁଙ୍କ ପାଇଁ, ମୋର କେତେ ବଡ଼ ସଂଘର୍ଷ ଅଛି, ତାହା ତୁମେ ଜାଣ। ଯେପରି ସେମାନଙ୍କ ହୃଦୟ ସାନ୍ତ୍ୱନା ପାଉ, ପ୍ରେମରେ ଏକତ୍ର ବାନ୍ଧାଯାଇ, ବୁଝିବାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଶ୍ଚୟତାର ସମସ୍ତ ଧନସମ୍ପଦ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚି, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁପ୍ତ ତତ୍ତ୍ୱର, ଅର୍ଥାତ୍ ପିତାଙ୍କ ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ, ସ୍ୱୀକୃତି ପ୍ରାପ୍ତ କରନ୍ତୁ; ଯାହାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଜ୍ଞାନ ଓ ବିଦ୍ୟାର ସମସ୍ତ ଧନ ଗୁପ୍ତ ରହିଛି। କଲସୀୟ 2:1–3।

ଦିବ୍ୟତ୍ୱ ଓ ମାନବତାର ଦୁଇଟି ଲାଠିକୁ ଏକତ୍ର କରିବାର, ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତର କାର୍ଯ୍ୟ, ତୃତୀୟ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତ ଆସିବାବେଳେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା; କିନ୍ତୁ ପୌଲ ଦୁଇଟି ଲାଠିର ଏହି ସଂଯୋଗର ଶେଷ ଏବଂ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପୂରଣତାକୁ ସମ୍ବୋଧନ କରୁଛନ୍ତି, ଯାହା ହେଉଛି ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ରହସ୍ୟ। ସେହିହେତୁ ସେ ଏହି ସନ୍ଦେଶକୁ ଲାଓଦିକିୟା ପାଇଁ ଥିବା ସନ୍ଦେଶ ବୋଲି ଚିହ୍ନଟ କରନ୍ତି, ଯାହା ପ୍ରଥମେ 1856 ମସିହାରେ ଆସିଥିଲା, ପରେ 1888 ମସିହାରେ ପୁନରାବୃତ୍ତ ହୋଇଥିଲା, ଏବଂ ତାପରେ 11 ସେପ୍ଟେମ୍ବର 2001 ରେ ତାହାର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପୂରଣତା ପାଇଥିଲା। ପୌଲ ମନ୍ଦିରକୁ ଦ୍ୱିବିଧ ସ୍ୱରୂପରେ ଚିହ୍ନଟ କରନ୍ତି, ଯେବେ ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ରହସ୍ୟକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କଲେ, ଯାହା ସପ୍ତମ ତୂରୀର ଧ୍ୱନି ହେବାବେଳେ ସମାପ୍ତ ହେବାକୁ ଥିଲା। ସେ ସେହି ରହସ୍ୟକୁ ଏକ ମୁଣ୍ଡ ଓ ଏକ ଦେହରେ ବିଭକ୍ତ କରନ୍ତି।

> ଏବଂ ସେ ଦେହର, ଅର୍ଥାତ୍ ମଣ୍ଡଳୀର, ମୁଣ୍ଡ; ସେଇ ଆରମ୍ଭ, ମୃତମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରଥମଜାତ; ଯେପରି ସମସ୍ତ ବିଷୟରେ ସେ ପ୍ରଧାନତ୍ୱ ପାଆନ୍ତୁ। କାରଣ ପିତାଙ୍କୁ ଏହା ପ୍ରସନ୍ନ କଲା ଯେ, ସମସ୍ତ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ତାହାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରୁ; ଏବଂ ତାଙ୍କ କ୍ରୁଶର ରକ୍ତ ଦ୍ୱାରା ଶାନ୍ତି ସ୍ଥାପନ କରି, ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତ ବସ୍ତୁକୁ ନିଜ ସହିତ ପୁନର୍ମିଳିତ କରନ୍ତୁ; ମୁଁ କହେ, ପୃଥିବୀରେ ଥିବା ବସ୍ତୁ ହେଉ କି ସ୍ୱର୍ଗରେ ଥିବା ବସ୍ତୁ। ଏବଂ ତୁମେ, ଯେମାନେ ପୂର୍ବେ ଦୁଷ୍ଟ କର୍ମଦ୍ୱାରା ମନରେ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଏବଂ ଶତ୍ରୁ ଥିଲା, ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ତାଙ୍କ ମାଂସମୟ ଦେହରେ ମୃତ୍ୟୁ ଦ୍ୱାରା ପୁନର୍ମିଳିତ କରିଛନ୍ତି, ଯେପରି ତୁମମାନଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ପବିତ୍ର, ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ଓ ନିନ୍ଦାରହିତ ଭାବେ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବେ; ଯଦି ତୁମେ ବିଶ୍ୱାସରେ ଭିତ୍ତିସ୍ଥ ଓ ସ୍ଥିର ରହ, ଏବଂ ସୁସମାଚାରର ସେହି ଆଶାରୁ ବିଚଳିତ ହେଉ ନାହିଁ, ଯାହା ତୁମେ ଶୁଣିଛ, ଏବଂ ଯାହା ଆକାଶତଳରେ ଥିବା ସମସ୍ତ ସୃଷ୍ଟିଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରଚାରିତ ହୋଇଥିଲା; ଯାହାର ମୁଁ ପାଉଲ ଜଣେ ସେବକ କରାଯାଇଛି; ଯେ ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଭୋଗୁଥିବା ଦୁଃଖରେ ଆନନ୍ଦ କରୁଛି, ଏବଂ ତାଙ୍କ ଦେହର ନିମିତ୍ତେ, ଅର୍ଥାତ୍ ମଣ୍ଡଳୀର ନିମିତ୍ତେ, ମୋର ଦେହରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ କ୍ଳେଶମାନଙ୍କର ଯାହା ଅବଶିଷ୍ଟ ଅଛି, ତାହା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରୁଛି; ଯାହାର ମୁଁ ଜଣେ ସେବକ କରାଯାଇଛି, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସେହି ବ୍ୟବସ୍ଥାନୁସାରେ, ଯାହା ତୁମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମୋତେ ଦିଆଯାଇଛି, ଯେପରି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବି। କଲସୀୟ 1:18–25।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ହେଉଛନ୍ତି ମସ୍ତକ, ଯିଏ ସମସ୍ତ ବିଷୟରେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ରଖିବେ; ଏବଂ ତାଙ୍କର ମଣ୍ଡଳୀ ହେଉଛି ଦେହ। ଏକାତ୍ର ଭାବେ ମସ୍ତକ ଏବଂ ଦେହ ଦେବତ୍ୱ ସହ ମାନବତ୍ୱର ସଂଯୋଗକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଏବଂ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ସତ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଏଥିରେ ଚିହ୍ନିତ ହୋଇଛି। ମସ୍ତକ ଏବଂ ଦେହର ସମ୍ପର୍କ ଏହା, ଯେ ମସ୍ତକ ଦେହ ଉପରେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ରଖିବାକୁ ଥିବ। ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ୱରୂପରେ ସୃଷ୍ଟ ମନୁଷ୍ୟ ଜାତିରେ, ଉଚ୍ଚତର ଶକ୍ତିମାନଗୁଡ଼ିକ (ମସ୍ତକ) ନିମ୍ନତର ଶକ୍ତିମାନଗୁଡ଼ିକ (ଦେହ) ଉପରେ ଶାସନାଧିକାର ରଖିବାକୁ ଥାଏ। ଏକାତ୍ର ଭାବେ ସେମାନେ ଗୋଟିଏ ସତ୍ତା ଗଠନ କରନ୍ତି; କିନ୍ତୁ ଯେ ମନ୍ଦିରକୁ ଯୋହନଙ୍କୁ ମାପିବାକୁ ଥିଲା, ତାହାର ପରିଭାଷାରେ, ସେମାନେ ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନ (ମାନବତ୍ୱ, ଦେହ), ଏବଂ ଅତି ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନ (ଦେବତ୍ୱ, ମସ୍ତକ) କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି। ଏହି ଦୁଇଟି କିପରି ଏକତ୍ର ହୋଇ "ଗୋଟିଏ ଲାଠି", ଅଥବା ଗୋଟିଏ ଦେହ ହୋଇଯାଏ, ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି "at-One-ment।" ପୌଲୁସ ଆଗକୁ କହୁଛନ୍ତି:

> ଯାହାର ମୁଁ ଜଣେ ସେବକ ହୋଇଛି, ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମୋତେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାନୁସାରେ, ଯେପରି ମୁଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିପାରିବି; ସେହି ଗୁପ୍ତ ତତ୍ତ୍ୱ, ଯାହା ଯୁଗେ ଯୁଗେ ଓ ପିଢ଼ୀରୁ ପିଢ଼ୀ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗୋପନ ରହିଥିଲା, କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ତାଙ୍କର ପବିତ୍ରମାନଙ୍କୁ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଛି; ଯାହାଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱର ଜଣାଇବାକୁ ଇଚ୍ଛା କଲେ ଯେ, ଜାତିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏହି ଗୁପ୍ତ ତତ୍ତ୍ୱର ମହିମାର ଧନ କେତେ; ଏବଂ ସେହି ହେଲେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ, ମହିମାର ଆଶା; ଯାହାଙ୍କୁ ଆମେ ପ୍ରଚାର କରୁଛୁ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ସଚେତନ କରୁଛୁ ଓ ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛୁ, ଯେପରି ଆମେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯୀଶୁଙ୍କରେ ସିଦ୍ଧ ଭାବେ ଉପସ୍ଥାପନ କରିପାରିବୁ; ଏହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ପରିଶ୍ରମ କରୁଛି, ତାଙ୍କର ସେହି କାର୍ଯ୍ୟାନୁସାରେ ସଂଘର୍ଷ କରୁଛି, ଯାହା ମୋର ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବଳ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି। କଲସୀୟ 1:25–29.

ଏକ ଶତ ଚୁଆଳିଶି ହଜାରଙ୍କର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତା, ଯାହା "ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ" ଭାବେ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରେ, ସେହିଟି "ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ରହସ୍ୟ," ଯାହା ଦେବତ୍ୱ ଓ ମାନବତ୍ୱର ସଂଯୋଗ; କିମ୍ବା ପୌଲ ଯେପରି କହନ୍ତି, ସେହିଟା ହେଉଛି ମାନବତା "ମଧ୍ୟରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ," "ମହିମାର ଆଶା।" ସପ୍ତମ ତୂର୍ଯ୍ୟଧ୍ୱନିର ଦିନମାନଙ୍କରେ ସେହି ରହସ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହୁଏ। ଯେତେବେଳେ ଯିହିଜ୍କିଏଲ ସେହି ସଂଯୋଗକୁ ଚିହ୍ନିତ କରନ୍ତି, ସେ ଦୁଇଟି ଲାଠି ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି—ଏକଟି ଉତ୍ତର ରାଜ୍ୟ ପାଇଁ ଏବଂ ଅନ୍ୟଟି ଦକ୍ଷିଣ ରାଜ୍ୟ ପାଇଁ—ସେହି ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ସଂଯୋଗକୁ ଚିହ୍ନିତ କରିବା ପାଇଁ, ଯାହା "ଛଅଚାଳିଶି" ସଂଖ୍ୟାଦ୍ୱାରା ମନ୍ଦିରକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। "ଛଅଚାଳିଶି"ର ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ସଂଯୋଗର ଲାଠିଟିକୁ "ଦୁଇଶେ କୋଡ଼ି"ର ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ସଂଯୋଗ ସହିତ ଯୋଡ଼ାଯିବାକୁ ଅଛି।

ଦୁଇ ଶେ କୋଡ଼ି ହେଉଛି ଦେବତ୍ୱ ଓ ମାନବତ୍ୱର ସଂଯୋଗର ପ୍ରତୀକ। 1611 ମସିହାରେ King James Bible ପ୍ରକାଶିତ ହେବାରୁ 1831 ମସିହାରେ Millerଙ୍କ ସନ୍ଦେଶର ପ୍ରଥମ ଉପସ୍ଥାପନା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଏବଂ ତାହା ପରେ 1833 ମସିହାରେ Vermont Telegraph ରେ ସେହି ସନ୍ଦେଶ ପ୍ରକାଶିତ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ମୋଟ ଦୁଇ ଶେ କୋଡ଼ି ବର୍ଷ ହୁଏ। 1798 ମସିହାରେ ଦାନିଏଲଙ୍କ ପୁସ୍ତକର ମୁହର ଖୋଲାଯାଇଥିବାବେଳେ, ବାଇବେଲରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥିବା ଜ୍ଞାନବୃଦ୍ଧିର ଔପଚାରିକ ରୂପ ହେଲା Millerଙ୍କ ସନ୍ଦେଶ। 1611 ମସିହାର ଆରମ୍ଭିକ ତାରିଖରେ ଏକ ଦିବ୍ୟ ଦଲିଲ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା, ଏବଂ 1831 ମସିହାର ଅନ୍ତିମ ତାରିଖରେ 1798 ମସିହାରେ ଅମୁଦ୍ରିତ ହୋଇଥିବା ଦିବ୍ୟ ସତ୍ୟର ଉପରେ ଆଧାରିତ ଏକ ମାନବୀୟ ପ୍ରକାଶନ ହୋଇଥିଲା।

ସେହି ତିନୋଟି ତାରିଖ କେବଳ ଦୁଇ ଶତ କୋଡ଼ିଏ ବର୍ଷକୁ ମାତ୍ର ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁନାହିଁ, ବରଂ "ସତ୍ୟ" ପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ ହିବ୍ରୁ ଶବ୍ଦର ଗଠନକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଯାହା ହିବ୍ରୁ ବର୍ଣ୍ଣମାଳାର ପ୍ରଥମ, ତ୍ରୟୋଦଶ ଏବଂ ଶେଷ ଅକ୍ଷରକୁ ଏକତ୍ର କରି "ସତ୍ୟ" ଶବ୍ଦଟି ଗଠନ କରାଯାଇଛି। ଆରମ୍ଭରେ ଏକ ଦିବ୍ୟ ପ୍ରକାଶନ ଏବଂ ଶେଷରେ ଏକ ମାନବୀୟ ପ୍ରକାଶନ, ଏବଂ 1798 ଜ୍ଞାନର ଏକ ବୃଦ୍ଧିକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଯାହା ସେହି ଜ୍ଞାନକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥିବା ଦୁଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କର ଏକ ଶ୍ରେଣୀକୁ ପ୍ରକାଶ କରିଥାନ୍ତା, ଏବଂ ଏହିପରି ଭାବେ ତ୍ରୟୋଦଶ ଅକ୍ଷରକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରିଥାନ୍ତା, ଯାହା ବିଦ୍ରୋହର ଏକ ପ୍ରତୀକ। ଦୁଇ ଶତ କୋଡ଼ିଏ ବର୍ଷର ସେହି ସମ୍ବନ୍ଧ ପ୍ରଥମ ଦୂତଙ୍କର ଆନ୍ଦୋଳନରେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲା, ଏବଂ ତୃତୀୟ ଦୂତଙ୍କର ଆନ୍ଦୋଳନ ଏକ ଦ୍ୱିତୀୟ ସାକ୍ଷୀ ପ୍ରଦାନ କରେ।

1776 ମସିହାରେ, ଦିବ୍ୟ ଦଲିଲ, ସ୍ୱାଧୀନତା ଘୋଷଣାପତ୍ର, ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା, ଏବଂ ଦୁଇଶେ କୋଡ଼ି ବର୍ଷ ପରେ, 1996 ମସିହାରେ, ଏକ ମାନବୀୟ ଦଲିଲ *The Time of the End* ପତ୍ରିକା ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା। ଏହି ମାନବୀୟ

ଦଲିଲଟି 1989 ମସିହାରେ ଅନ୍ତ ୍ୟ କାଳରେ ଉତ୍ପ ନ୍ନ ହୋଇଥିବା ଜ୍ଞ ାନର ବୃଦ୍ଧ ିରୁ ଉଦ୍ଭ ବ ହୋଇଥିଲା, ଯାହା 1798 ପରି, ସ୍ୱ ାଧୀନତା ଘୋଷଣାପତ୍ର ଦ୍ୱ ାରା ପ୍ର ତିନିଧିତ ଦିବ୍ୟ ସନ୍ଦେ ଶ ବିରୋଧରେ ଏକ ବିଦ୍ରୋ ାହ ଉତ୍ପ ନ୍ନ କରିଥିଲା । 1996 ମସିହାରେ ଥିବା ଜ୍ଞ ାନର ବୃଦ୍ଧ ି, ଆସନ୍ତ ା ସନ୍ଦେ ୁ ନିୟମ ସମୟରେ ଆମେରିକା 1776 ମସିହାରେ ଘୋଷଣା କରିଥିବା ସ୍ୱ ାଧୀନତା ଓ ସ୍ୱ ାଧୀନ ସ୍ୱ ରାଜ୍ୟ କୁ ହରାଇବା ସହିତ ତାହାର ଭବିଷ୍ୟ ତକୁ ଚିହ୍ନ ିତ କରିଥିଲା । ଏହା ଏକ ଦ୍ୱ ିତୀୟ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଯୋଗାଇଥାଏ ଯେ, ଦୁଇଶେ କୁଡ଼ି ସଂଖ୍ୟ ା ଦିବ୍ୟ ତା ଓ ମାନବତାର ସଂଯୋଗକୁ ପ୍ର ତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଏବଂ ସେହି ଦ୍ୱ ିତୀୟ ସାକ୍ଷ୍ୟ "Truth" ର ସହି ସହିତ ପ୍ର ସ୍ତ ୁତ କରାଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ପ୍ର ଥମ ଦୂତଙ୍କ ଇତିହାସରେ ପ୍ର ଥମ ସାକ୍ଷ୍ୟ (ପ୍ର ଥମ) ଦ୍ୱ ାରା, ଏବଂ ତୃତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ଇତିହାସରେ ଦ୍ୱ ିତୀୟ ସାକ୍ଷ୍ୟ (ଶେଷ) ଦ୍ୱ ାରା ପ୍ର ତିନିଧିତ ହୋଇଥିଲା ।

1776 ମସିହା ବାଇବେଲୀୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ଷଷ୍ଠ ରାଜ୍ୟ ଭାବରେ ପୃଥିବୀର ପଶୁର ପ୍ରକୃତ ଆରମ୍ଭ ପୂର୍ବରୁ ଥିବା ଏକ ଅବଧିର ଆରମ୍ଭକୁ ମଧ୍ୟ ଚିହ୍ନିତ କରିଥିଲା । ସେହି ପ୍ରସ୍ତୁତିକାଳରେ ସତ୍ୟର ଚିହ୍ନଟି ପୁନର୍ବାର 1776 ଦ୍ୱାରା ପରିଚିହ୍ନିତ ହେଲା, ଯାହା ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରର ଆରମ୍ଭକୁ ଚିହ୍ନିତ କଲା, ଏବଂ 1798 ବାଇବେଲୀୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ଷଷ୍ଠ ରାଜ୍ୟ ଭାବରେ ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରର ଆରମ୍ଭକୁ ଚିହ୍ନିତ କଲା । ସେହି ଆରମ୍ଭ ଓ ଶେଷର ଇତିହାସର ମଧ୍ୟଭାଗରେ, 1789 କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅକ୍ଷରକୁ ଚିହ୍ନିତ କଲା, ଯେତେବେଳେ ତେରୋଟି ଉପନିବେଶ ସଂବିଧାନକୁ ଅନୁମୋଦନ କଲେ । ଏହି ତିନୋଟି ତାରିଖର ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରର "କହିବା"କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ; 1776 ରେ ସ୍ୱାଧୀନତା ଘୋଷଣାପତ୍ର, 1789 ରେ ସଂବିଧାନ, ଏବଂ 1798 ରେ ଏଲିଏନ୍ ଏବଂ ସେଡିସନ୍ ଆକ୍ଟସ୍ ସହିତ । ସେହି ଇତିହାସ ବାଇଶ ବର୍ଷକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଯାହା ଦୁଇଶେ କୁଡ଼ିର ଦଶମାଂଶ କିମ୍ବା ଦଶମାଂଶ ଅଟେ; ତେଣୁ ଏହା ମାନବତା ସହ ଦିବ୍ୟତାର ସମ୍ମିଶ୍ରଣର ଏକ ପ୍ରତୀକକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ ।

ଏହାର ପ୍ରତିଚିତ୍ରଣ ସେହି ପୃଥିବୀର ପଶୁର ଇତିହାସକୁ ସୂଚାଏ, ଯାହାକୁ ମେଷଶାବକ (ଦିବ୍ୟତା) ଭାବରେ ଆରମ୍ଭ କରୁଥିବା ଏବଂ ଅଜଗର (ମାନବତା) ଭାବରେ ସମାପ୍ତ ହେଉଥିବା ଭାବେ ଚିତ୍ରିତ କରାଯାଇଛି । 1776 ମସିହା ସ୍ୱାଧୀନତା ଘୋଷଣାପତ୍ର ଦ୍ୱାରା ଆରମ୍ଭ ହୁଏ, ଯାହା ଦିବ୍ୟତାକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ, ଏବଂ Alien and Sedition Acts ମାନବତାକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ; ଏବଂ ବାଇବେଲୀୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ଷଷ୍ଠ ରାଜ୍ୟ ଭାବେ ପୃଥିବୀର ପଶୁର ଶାସନର ଆରମ୍ଭ ପୂର୍ବରୁ ଥିବା ସେହି ବାଇଶ ବର୍ଷରେ, ମେଷଶାବକରୁ ଅଜଗରକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନର ପ୍ରତିରୂପ ଦେଖାଯାଏ ।

ଯିହୁଦାର ଦକ୍ଷିଣ ରାଜ୍ୟ ବିରୋଧରେ ନ୍ୟାୟର ଦୁଇ ହଜାର ପାଞ୍ଚ ଶତ କୁଡ଼ି ବର୍ଷର ଆରମ୍ଭ, ଦାନିଏଲ ଅଧ୍ୟାୟ ଆଠ, ପଦ ଚଉଦର ଦୁଇ ହଜାର ତିନି ଶତ ବର୍ଷର ଆରମ୍ଭ ସହିତ ସଂଯୁକ୍ତ ଅଟେ । ଯିହୁଦାରେ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନ ଓ ସେନାଦଳର ପଦଦଳନ ଖ୍ରି. ପୂ. 677 ମସିହାରେ ଆରମ୍ଭ ହେଲା, ଏବଂ ଦୁଇ ହଜାର ତିନି ଶତ ବର୍ଷର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ ତାହାର ଦୁଇ ଶତ କୁଡ଼ି ବର୍ଷ ପରେ, ଖ୍ରି. ପୂ. 457 ମସିହାରେ ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ଯିହୁଦାର ଦକ୍ଷିଣ ରାଜ୍ୟର ଲାଠି, ଉତ୍ତର ରାଜ୍ୟ ସହିତ ଛୟଚାଳିଶର ପ୍ରତୀକ ଦ୍ୱାରା ସଂଯୁକ୍ତ, ଏବଂ ଦୁଇ ଶତ କୁଡ଼ିର ସଂଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ଦୁଇ ହଜାର ତିନି ଶତ ବର୍ଷ ସହିତ ମଧ୍ୟ ସଂଯୁକ୍ତ ଅଟେ ।

ପୌଲ ନିଜକୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାପନାର ଏକ ସେବକ ବୋଲି ଦାବି କଲେ, ଏବଂ ପରେ ସେ ଯେହି ବ୍ୟବସ୍ଥାପନାର ସେବକ ଥିଲେ, ତାହାକୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁପ୍ତତତ୍ତ୍ୱ ବୋଲି ବ୍ୟାଖ୍ୟା କଲେ, ଯାହା ହେଉଛି—ତୁମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ, ମହିମାର ଆଶା । ତୀମଥିୟଙ୍କୁ ଲେଖିବାବେଳେ ସେ ଏହି ସତ୍ୟକୁ ଆହୁରି ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛନ୍ତି ।

> ଏବଂ ନିଶ୍ଚୟ ବିନା ଭକ୍ତିର ଗୁହ୍ୟତତ୍ତ୍ୱ ମହାନ୍: ଈଶ୍ୱର ଦେହରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେଲେ, ଆତ୍ମାରେ ଧର୍ମୀକୃତ ହେଲେ, ସ୍ୱର୍ଗଦୂତମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦେଖାଗଲେ, ଅନ୍ୟଜାତିମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରଚାରିତ ହେଲେ, ଜଗତରେ ବିଶ୍ୱାସ କରାଗଲେ, ମହିମାରେ ଗ୍ରହୀତ ହେଲେ । ୧ ତୀମଥି ୩:୧୬ ।

ଏଠାରେ ପୌଲ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଭକ୍ତିର ରହସ୍ୟ ହେଉଛି ଦେହରେ ପ୍ରକାଶିତ ଈଶ୍ୱର । ଈଶ୍ୱର ହେଲେ ମୁଣ୍ଡ, ଏବଂ ଦେହ ହେଉଛି ଶରୀର । ଭକ୍ତିର ରହସ୍ୟ ହେଉଛି ବିଶ୍ୱାସୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ; ଏହା ହେଉଛି ଦିବ୍ୟତା ଓ ମାନବତାର ଏକତ୍ର ସଂଯୋଗ । ହୋଶେୟଙ୍କ ପରି ପୌଲ ମଧ୍ୟ ବିବାହର ରୂପକ ବ୍ୟବହାର କରିଛନ୍ତି ।

> କାରଣ ଆମେ ତାଙ୍କ ଶରୀରର ସଦସ୍ୟ , ତାଙ୍କ ମାଂସର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଅସ୍ଥ ିର । ଏହି କାରଣରୁ ମନୁଷ୍ୟ ତାହାର ପିତା ଓ ମାତାଙ୍କ ୁ ତ୍ୟ ାଗ କରି ତାହାର ଭାର୍ଯ୍ୟ ା ସହିତ ଯୁକ୍ତ ହେବ, ଏବଂ ସେ ଉଭୟେ ଏକ ମାଂସ ହେବେ । ଏହା ଏକ

ମହା ନିଗୂଢ଼ ତତ୍ତ୍ୱ ; କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଓ ମଣ୍ଡଳୀ ବିଷୟରେ କହୁଛି। ଏଫିସୀୟ 5:30–32।

ସତତ୍ରିଶତମ ଅଧ୍ୟାୟରେ, ଯେତେବେଳେ ଏଜିକିଏଲ୍ ଶେଷ ଦିନମାନଙ୍କର ଚୁକ୍ତିକୁ ଚିହ୍ନିତ କରନ୍ତି, ଯାହା ଏକ ଲକ୍ଷ ଚୁଆଳିଶ ହଜାର ବୋଲି ପରିଚିହ୍ନିତ ଲୋକମାନଙ୍କ ସହ ନବୀକୃତ ଚୁକ୍ତି ଅଟେ, ସେ ଦୁଇଟି କାଠିର ଯୋଗ ହେବାର ଏକ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି। ସେହି ଦୁଇଟି କାଠି, ପଙ୍କ୍ତି ପରେ ପଙ୍କ୍ତି, ହୋଷେୟା ଏବଂ ପୌଲଙ୍କ ବିବାହ-ରୂପକକୁ ସମେତ ରଖେ। ସେମାନେ ଏକତ୍ର ଯୋଡ଼ାଯାଇଲାପରେ, ସେମାନେ ଆଉ ଦୁଇଟି ଜାତି ରହିବେ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଏକ ଜାତି ହେବେ, ସଦାକାଳ ପାଇଁ।

> ଏବଂ ମୁଁ ଇସ୍ରାଏଲର ପର୍ବତମାଳା ଉପରେ ସେହି ଦେଶରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଏକ ଜାତି କରିବି; ଏବଂ ଏକ ରାଜା ସେମାନଙ୍କ ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ ରାଜା ହେବେ; ଏବଂ ସେମାନେ ଆଉ ଦୁଇ ଜାତି ହେବେ ନାହିଁ, କିମ୍ବା ଆଉ କେବେ ସେମାନେ ଦୁଇଟି ରାଜ୍ୟରେ ବିଭକ୍ତ ହେବେ ନାହିଁ; ସେମାନେ ତାଙ୍କର ପ୍ରତିମାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା, କିମ୍ବା ତାଙ୍କର ଘୃଣାସ୍ପଦ ବସ୍ତୁମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା, କିମ୍ବା ତାଙ୍କର କୌଣସି ଅପରାଧ ଦ୍ୱାରା ଆଉ ନିଜମାନଙ୍କୁ ଅଶୁଚି କରିବେ ନାହିଁ; କିନ୍ତୁ ଯେଯେଉଁ ନିବାସସ୍ଥାନରେ ସେମାନେ ପାପ କରିଅଛନ୍ତି, ସେ ସମସ୍ତରୁ ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବି, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଶୁଦ୍ଧ କରିବି; ଏପରି ସେମାନେ ମୋର ପ୍ରଜା ହେବେ, ଏବଂ ମୁଁ ସେମାନଙ୍କର ଈଶ୍ୱର ହେବି। ଯିହିଜ୍କେଲ 37:22, 23.

ଏଜିକିଏଲଙ୍କର ଏକତ୍ରୀକରଣ ଏହି କଥାକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ ଯେ, ସେମାନେ ଆଉ ବିଭକ୍ତ ରହିବେ ନାହିଁ, ନାହିଁ ସେମାନେ ଆଉ ପାପ କରିବେ; ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ଶୁଦ୍ଧିକୃତ ହେବେ, ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଈଶ୍ୱର ସେମାନଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ଈଶ୍ୱର ହେବେ, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର କେବଳ ଗୋଟିଏ ରାଜା ଥିବେ। ଅକ୍ଟୋବର 22 ତାରିଖରେ, ଚୁକ୍ତିର ଦୂତ ହଠାତ୍ ମନ୍ଦିରକୁ ଆସିଥିଲେ, ତାଙ୍କ ଜନମାନଙ୍କୁ "ଶୁଦ୍ଧ" କରିବା ପାଇଁ। ସେ ଏକ ରାଜ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଆସିଥିଲେ, ଯାହାର ପ୍ରଜାମାନେ, ପିତରଙ୍କ ଅନୁସାରେ, ସେତେବେଳେ ଯାଜକମାନଙ୍କ ଓ ରାଜାମାନଙ୍କର ଏକ ରାଜ୍ୟ ହେବାକୁ ଥିଲେ। ସେହି ତାରିଖରେ ବର ମଧ୍ୟ ବିବାହକୁ ଆସିଥିଲେ, ଯାହା ପାଉଲ ଓ ହୋଶେୟ ଚିହ୍ନିତ କରିଥିବା ସେହି ରହସ୍ୟ, ଯାହା ଦୈବତ୍ୱ ସହ ମାନବତାର ସଂଯୋଗକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ଯୋହନ ଚିହ୍ନିତ କରନ୍ତି ଯେ ସେହି ରହସ୍ୟ, ଯାହାକୁ ପାଉଲ "ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ, ମହିମାର ଆଶା" ବୋଲି ଚିହ୍ନିତ କରନ୍ତି, ସପ୍ତମ ଦୂତଙ୍କର ତୂରୀଧ୍ୱନିର ଦିନମାନରେ ସମାପ୍ତ ହେବ।

> କିନ୍ତୁ ସପ୍ତମ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କ ସ୍ୱରର ଦିନମାନଙ୍କରେ, ଯେତେବେଳେ ସେ ତୂରୀ ବାଜାଇବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବେ, ସେତେବେଳେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ନିଗୂଢ଼ ରହସ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହେବ, ଯେପରି ସେ ତାଙ୍କ ଦାସ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତାମାନଙ୍କୁ ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 10:7।

ସପ୍ତମ ଦୂତ ହେଉଛନ୍ତି ତୃତୀୟ ହାୟ, ଯାହା ୧୧ ସେପ୍ଟେମ୍ବର, ୨୦୦୧ ରେ ଆସିଲା। ୧୮୪୪ ର ଇତିହାସରେ ତୃତୀୟ ଦୂତ ଆସିଥିବା ସମୟରୁ ସପ୍ତମ ଦୂତ ଧ୍ୱନି କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ, ଏବଂ ତାହା ପରେ ମଧ୍ୟ, କିନ୍ତୁ ୧୮୬୩ ର ବିଦ୍ରୋହ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟକୁ ସମାପ୍ତ ହେବାରୁ ରୋକିଦେଲା। ତୃତୀୟ ଦୂତ ଆସିଲେ ଏବଂ ୧୧ ସେପ୍ଟେମ୍ବର, ୨୦୦୧ ରେ ସପ୍ତମ ତୁରୀ ପୁନର୍ବାର ଧ୍ୱନିତ ହେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା, ଏବଂ ଏଥର "ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ନିଗୂଢ଼ତତ୍ତ୍ୱ" "ସମାପ୍ତ" ହେବାକୁ ଅଛି। ସେହି "ନିଗୂଢ଼ତତ୍ତ୍ୱ" ହେଉଛି ମାନବତା ସହିତ ଦିବ୍ୟତାର ସଂଯୋଗ, ଯାହାରୁ ଏକ ଶତ ଚୁଆଳିଶ ହଜାର ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଅନ୍ତି, ଯେମାନେ ପରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ପତାକା ଏବଂ ସେନାବଳ ହେଇଯାନ୍ତି। ଏହି କାରଣରୁ, ଯିହିଜ୍କେଲଙ୍କର ସତ୍ତରିଶ ଅଧ୍ୟାୟ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ଯିହିଜ୍କେଲଙ୍କୁ ମୃତ ଶୁଷ୍କ ଅସ୍ଥିମାନଙ୍କର ଏକ ଉପତ୍ୟକାକୁ ନିଆଯାଇଥିବା ଦ୍ୱାରା। ସେହି ଅସ୍ଥିମାନେ ୧୧ ସେପ୍ଟେମ୍ବର, ୨୦୦୧ ରେ ଲାଓଦିକୀୟ ଆଡ୍ଭେଣ୍ଟିଜ୍ମକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଏବଂ ଏହି କାରଣରୁ ପାଉଲ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ନିଗୂଢ଼ତତ୍ତ୍ୱ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ତାଙ୍କର ସୁସମାଚାରକୁ ଲାଓଦିକୀୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଶ୍ୟ କରି କହନ୍ତି।

> କାରଣ ମୁଁ ଚାହେଁ ଯେ, ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ପାଇଁ, ଲାଓଦିକିଆରେ ଥିବାମାନଙ୍କ ପାଇଁ, ଏବଂ ଯେତେମାନେ ଦେହରେ ମୋର ମୁହଁ ଦେଖିନାହାନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ସବୁଙ୍କ ପାଇଁ, ମୋର କେତେ ବଡ଼ ସଂଘର୍ଷ ଅଛି, ତାହା ତୁମେ ଜାଣ। ଯେପରି ସେମାନଙ୍କ ହୃଦୟ ସାନ୍ତ୍ୱନା ପାଉ, ପ୍ରେମରେ ଏକତ୍ର ବାନ୍ଧାଯାଇ, ବୁଝିବାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଶ୍ଚୟତାର ସମସ୍ତ ଧନସମ୍ପଦ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚି, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁପ୍ତ ତତ୍ତ୍ୱର, ଅର୍ଥାତ୍ ପିତାଙ୍କ ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ, ସ୍ୱୀକୃତି ପ୍ରାପ୍ତ କରୁନ୍ତୁ; ଯାହାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଜ୍ଞାନ ଓ ବିଦ୍ୟାର ସମସ୍ତ ଧନ ଗୁପ୍ତ ରହିଛି। କଲସୀୟ 2:1–3।

ଏହା ମଧ୍ୟ ସେହି ବର୍ଣ୍ଣନା, ଯାହାକି ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟ୍ ଯିହିଜକିଏଲଙ୍କର ମୃତ ଶୁଖିଲା ହାଡ଼ଗୁଡ଼ିକ ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ କରନ୍ତି।

> "କିନ୍ତୁ ଶୁଷ୍କ ଅସ୍ଥିଗୁଡ଼ିକର ଏହି ଉପମା କେବଳ ପୃଥିବୀ ପ୍ରତି ଲାଗୁ ହୁଏ ନୁହେଁ, ବରଂ ଯେମାନେ ବହୁତ ମହାନ ଆଲୋକରେ ଆଶୀର୍ବାଦପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମଧ୍ୟ ଲାଗୁ ହୁଏ; କାରଣ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ସେହି ଉପତ୍ୟକାର କଙ୍କାଳମାନଙ୍କ ପରି ଅଟନ୍ତି। ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମନୁଷ୍ୟର ଆକୃତି ଅଛି, ଦେହର ଗଠନତନ୍ତ୍ର ଅଛି; କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଆତ୍ମିକ ଜୀବନ ନାହିଁ। କିନ୍ତୁ ଏହି ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଶୁଷ୍କ ଅସ୍ଥିଗୁଡ଼ିକୁ କେବଳ ମନୁଷ୍ୟ ଆକୃତିରେ ଯୋଡ଼ାଯାଇ ରହିବାରେ ଛାଡ଼ି ଦିଏ ନାହିଁ; କାରଣ କେବଳ ଅଙ୍ଗପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗ ଓ ଅବୟବର ସମମିତି ଥିଲେ ମାତ୍ର ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ। ଜୀବନର ଶ୍ୱାସ ଦେହଗୁଡ଼ିକୁ ସଜୀବ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ, ଯେପରି ସେମାନେ ସିଧା ହୋଇ ଦାଁଡ଼ି ପାରନ୍ତି ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟଶୀଳତାରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ ହୋଇଉଠନ୍ତି। ଏହି ଅସ୍ଥିଗୁଡ଼ିକ ଇସ୍ରାଏଲର ଗୃହକୁ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କଳିସିଆକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଏବଂ କଳିସିଆର ଆଶା ହେଉଛି ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କର ସଜୀବକାରୀ ପ୍ରଭାବ। ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଏହି ଶୁଷ୍କ ଅସ୍ଥିଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଶ୍ୱାସ ଫୁଙ୍କିବାକୁ ହେବ, ଯେଣୁ ସେମାନେ ଜୀବନ୍ତ ହେଉନ୍ତି।
>
> ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆତ୍ମା, ତାହାର ଜୀବନଦାୟକ ଶକ୍ତି ସହିତ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାନବୀୟ କର୍ମକର୍ତ୍ତାରେ ଥିବା ଆବଶ୍ୟକ, ଯେପରି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମିକ ପେଶୀ ଓ ସ୍ନାୟୁ କ୍ରିୟାଶୀଳ ରହିପାରେ। ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ବିନା, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଶ୍ୱାସ ବିନା, ବିବେକର ଜଡତା ଏବଂ ଆତ୍ମିକ ଜୀବନର ହାନି ଘଟେ। ଅନେକେ ଆତ୍ମିକ ଜୀବନ ବିହୀନ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ନାମ ମଣ୍ଡଳୀର ଅଭିଲେଖରେ ରହିଛି, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ମେଷଶାବକଙ୍କ ଜୀବନ-ପୁସ୍ତକରେ ଲିଖାଯାଇନାହାନ୍ତି। ସେମାନେ ମଣ୍ଡଳୀ ସହିତ ସଂଯୁକ୍ତ ଥାଇପାରନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ଏକତ୍ରିତ ନୁହନ୍ତି। ସେମାନେ କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କର୍ତ୍ତବ୍ୟସମୂହର ପାଳନରେ ପରିଶ୍ରମୀ ହୋଇପାରନ୍ତି, ଏବଂ ଜୀବିତ ମଣିଷ ବୋଲି ଗଣ୍ୟ ହୋଇପାରନ୍ତି; କିନ୍ତୁ ଅନେକେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ବିଷୟରେ କୁହାଯାଇଛି, 'ତୁମେ ଜୀବନ୍ତ ବୋଲି ନାମ ରଖିଛ, କିନ୍ତୁ ତୁମେ ମୃତ।'
>
> "ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆତ୍ମାର ପକ୍ଷରୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତି ସତ୍ୟ ସ୍ୱରୂପ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟେନାହିଁ; ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜୀବନଦାୟକ ଶ୍ୱାସ ଆତ୍ମାକୁ ଆଧାତ୍ମିକ ଜୀବନ ପାଇଁ ସଜୀବ କରେନାହିଁ; ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସତ୍ୟର ଘୋଷକମାନେ ସ୍ୱର୍ଗଜାତ ସିଦ୍ଧାନ୍ତଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ହୋଇନାହାନ୍ତି, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେମାନେ ସେହି ଅବିନଶ୍ୱର ବୀଜରୁ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରିନାହାନ୍ତି, ଯାହା ଜୀବନ୍ତ ଓ ଚିରକାଳ ଅବସ୍ଥାନ କରେ। ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଧର୍ମିକତାରେ ନିଜମାନଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ନିରାପତ୍ତା ଭାବେ ଭରସା କରୁନାହାନ୍ତି; ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେମାନେ ତାଙ୍କର ଚରିତ୍ରକୁ ଅନୁକରଣ କରୁନାହାନ୍ତି, ତାଙ୍କର ଆତ୍ମାରେ ପରିଶ୍ରମ କରୁନାହାନ୍ତି, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେମାନେ ଉଲଙ୍ଗ; ସେମାନେ ତାଙ୍କର ଧର୍ମିକତାର ବସ୍ତ୍ର ପରିଧାନ କରିନାହାନ୍ତି। ମୃତମାନେ ପ୍ରାୟତଃ ଜୀବିତମାନଙ୍କ ପରି ପ୍ରତୀତ କରାଯାଆନ୍ତି; କାରଣ ଯେମାନେ ନିଜ ନିଜ ଧାରଣା ଅନୁସାରେ ଯାହାକୁ ସେମାନେ ପରିତ୍ରାଣ ବୋଲି କହନ୍ତି ତାହାକୁ ସାଧନ କରୁଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ନିଜ ଶୁଭଇଚ୍ଛାନୁସାରେ ଇଚ୍ଛା କରିବାକୁ ଓ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଈଶ୍ୱର କାର୍ଯ୍ୟ କରୁନାହାନ୍ତି।"
>
> "ଏହି ଶ୍ରେଣୀକୁ ଏଜିକିଏଲ୍‌ଦର୍ଶନରେ ଦେଖିଥିବା ଶୁଷ୍କ ଅସ୍ଥିମାନଙ୍କ ଉପତ୍ୟକା ଦ୍ୱାରା ଭଲଭାବରେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି।" Review and Herald, January 17, 1893.

ଲାଓଦିକିୟାଙ୍କ ପାଇଁ ଥିବା ସନ୍ଦେଶ ପ୍ରଥମେ 1856 ମସିହାରେ ଆଡଭେଣ୍ଟିଜମ୍ ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିଲା, ସେହି ବର୍ଷରେ ଯେ ବର୍ଷ ପ୍ରଭୁ ଲେବ୍ୟବ୍ୟବସ୍ଥା ଅଧ୍ୟାୟ ଛବିଶର "ସାତ କାଳ" ବିଷୟକ ଅଗ୍ରସରମାନ ଆଲୋକକୁ ଉଦ୍ଘାଟିତ କଲେ। 1856 ମସିହାର ସନ୍ଦେଶ, ଯାହା ଅନୁତାପ ପାଇଁ ଆହ୍ୱାନ କରୁଥିବା ଗୋଟିଏ ଆନ୍ତରିକ ସନ୍ଦେଶ ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ଗୋଟିଏ ବାହ୍ୟ ସନ୍ଦେଶକୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରୁଥିଲା, 1863 ମସିହାରେ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଗଲା। "ତୁମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ, ମହିମାର ଆଶା" ଏହି ରହସ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଲାଓଦିକିୟାଙ୍କ ସନ୍ଦେଶ 1888 ମସିହାରେ ପୁନରାୟ ଏଲ୍ଡର୍ସ ଜୋନ୍ସ ଓ ୱାଗ୍ନେରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା, ଏବଂ ସେହି ସନ୍ଦେଶକୁ ମଧ୍ୟ ସିଷ୍ଟର୍ ହ୍ୱାଇଟ୍ ଲାଓଦିକିୟାଙ୍କ ପାଇଁ ଥିବା ସନ୍ଦେଶ ବୋଲି ପରିଚିତ କରାଇଥିଲେ।

ପଙ୍କ୍ତି ପରେ ପଙ୍କ୍ତି, ଯେହିଜେକଲ ଅଧ୍ୟାୟ ସତତ୍ରିଶର ଆରମ୍ଭ ଏହିପରି ହୁଏ ଯେ, ଯେହିଜେକଲଙ୍କୁ ଆତ୍ମିକ ଭାବରେ 11 ସେପ୍ଟେମ୍ବର 2001 କୁ ବହନ କରାଯାଏ, ଯେଉଁଠାରେ ତାଙ୍କୁ ଲାଓଦିକୀୟ ଆଡଭେଣ୍ଟିଜମ୍ ର ଏକ ଦର୍ଶନ ଦିଆଯାଏ, ଯେମାନେ ପାପ ଓ ଅପରାଧରେ ମୃତ ଅଛନ୍ତି। ତାଙ୍କୁ ଦୁଇଟି ପୃଥକ୍ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୟ ସନ୍ଦେଶ ଦେବାକୁ କୁହାଯାଏ।

ପ୍ର ଥମଟି ଏକତ୍ର ୀକରଣ ଉତ୍ପ ନ୍ନ କରେ, କିନ୍ତୁ ଶରୀରଗୁଡ଼ିକ ତଥାପି ମୃତ ରହେ। ଦ୍ୱ ିତୀୟ ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ ାଣୀ "ଚାରି ପବନ"ର ସନ୍ଦେ ଶକୁ ଡାକି ଆଣେ, ଯାହା ହାଡ଼ଗୁଡ଼ିକରେ ପ୍ର ାଣସଞ୍ଚ ାର କରିବ। ଚାରି ପବନର ସନ୍ଦେ ଶ ହେଉଛି ଏକ ଶତ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କ ର ମୁଦ୍ର ାଙ୍କ ନ ସନ୍ଦେ ଶ, ଯାହା ଚାରି ପବନକୁ ଧରି ରଖିଥିବା ଚାରିଜଣ ସ୍ୱ ର୍ଗଦୂତଙ୍କ ୁ ଚିହ୍ନ ଟ କରେ। ସିଷ୍ଟ ର ହ ୍ୱାଇଟ ସେହି ଚାରି ପବନକୁ "କ୍ରୋ ାଧିତ ଘୋଡ଼ା" ବୋଲି ଚିହ୍ନ ିତ କରନ୍ତ ି, ଯାହା ମୁକ୍ତ ହୋଇ ବାହାରିପଡ଼ିବାକୁ ଚେଷ୍ଟ ା କରୁଛି, କାରଣ ତାହାକୁ ସଂଯମ କରାଯାଉଛି। ଇସ ୍ଲାମର ସେହି କ୍ରୋ ାଧିତ ଘୋଡ଼ା ମୁକ୍ତ ହୋଇ ବାହାରିପଡ଼ିବାକୁ ଚେଷ୍ଟ ା କରୁଛି ଏବଂ ନିଜ ପଥରେ ମୃତ୍ୟୁ ଓ ଧ୍ୱ ଂସ ଆଣିବାକୁ ଉଦ୍ୟ ତ, ଯେପରି ସେ 11 ସେପେ ୍ଟମ ୍ବର 2001 ରେ କରିଥିଲା, ଏବଂ ଏହା ଶୀଘ୍ର ଆସୁଥିବା ରବିବାର ଆଇନ ସମୟରେ ପୁଣି ମୁକ୍ତ କରାଯିବ।

ସେହି ସନ୍ଦେଶ ମୃତ ଦେହମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ପାଦ ଉପରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ଥିବା ଏକ ଏକୀକୃତ ସେନାରେ ପରିଣତ କରେ। ସପ୍ତମ ଦୂତଙ୍କ ସନ୍ଦେଶର ପ୍ରତିକ୍ରିୟାସ୍ୱରୂପ ସେହି ଏକୀକୃତ ସେନାକୁ ତାହାର ପାଦ ଉପରେ ଉଠାଯାଏ; କାରଣ ସପ୍ତମ ଦୂତଙ୍କ ଧ୍ୱନିତ ହେବାର ଦିନମାନରେ, ଏକ ଶତ ଚଉଳିଶ ହଜାରଙ୍କର ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସହ ବିବାହର ରହସ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ।

ତାହା ପରେ ଏଜେକିଏଲଙ୍କୁ ଦୁଇଟି ଲାଠିର ଯୋଗ ଦେଖାଯାଏ, ଯାହା ଏକ ଜାତିରେ ପରିଣତ ହୁଏ। ସେହି ଦୁଇଟି ଲାଠି ହେଉଛି ଇସ୍ରାଏଲର ଉତ୍ତର ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଯିହୁଦାର ଦକ୍ଷିଣ ରାଜ୍ୟ, ଯେଉଁମାନେ ସେମାନଙ୍କର ପରସ୍ପର ଛିତରାଇବାର ଦୁଇ ହଜାର ପାଞ୍ଚଶେ କୋଡ଼ିଏ ବର୍ଷର କାଳସୀମାର ଅନ୍ତେ ଏକ ଜାତିରୂପେ ଏକତ୍ରିତ ହୁଅନ୍ତି। ସେମାନଙ୍କର ଏହି ପରସ୍ପର ସମାପ୍ତି ଏକ ଆତ୍ମିକ ମନ୍ଦିର ଉତ୍ପନ୍ନ କରେ, ଯାହା ପରସ୍ପର ଛିତରାଇବାର କାଳସୀମାର ଆରମ୍ଭରେ ଏବଂ ଅନ୍ତରେ ଥିବା ଛଅଚାଳିଶି ବର୍ଷ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଛି।

ଆମେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଲେଖାରେ ଏହି ଅଧ୍ୟୟନକୁ ଅବ୍ୟାହତ ରଖିବୁ।

> "'ଏବଂ ସେମାନେ ପ୍ରଭାତକାଳେ ସକାଳେ ଉଠି ତେକୋଆର ପ୍ରାନ୍ତରକୁ ବାହାରିଗଲେ; ଏବଂ ସେମାନେ ବାହାରିଯାଉଥିବା ବେଳେ ଯିହୋଷାଫଟ ଠିଆ ହୋଇ କହିଲେ, ହେ ଯିହୂଦା, ଏବଂ ଯେରୁଶାଲେମର ନିବାସୀମାନେ, ମୋ କଥା ଶୁଣ; ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ପରମେଶ୍ୱର ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କର, ତେବେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ସ୍ଥିର ହେବ; ତାଙ୍କର ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତାମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କର, ତେବେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ସମୃଦ୍ଧି ପାଇବ। ୨ ବଂଶାବଳୀ 20:20।'"
>
> "ତୁମ୍ଭମାନେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ପ୍ରଭୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କର, ତେବେ ତୁମ୍ଭମାନେ ସ୍ଥିର ହେବ; ତାଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତାମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କର, ତେବେ ତୁମ୍ଭମାନେ ସମୃଦ୍ଧି ପାଇବ।"
>
> "ଯିଶାୟ 8:20। 'ବ୍ୟବସ୍ଥା ଓ ସାକ୍ଷ୍ୟ ପ୍ରତି; ଯଦି ସେମାନେ ଏହି ବାକ୍ୟ ଅନୁସାରେ କହନ୍ତି ନାହିଁ, ତେବେ ତାହାର କାରଣ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ଆଲୋକ ନାହିଁ।'"
>
> "ଏଠାରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଦୁଇଟି ପାଠ ରଖାଯାଇଛି: ସଫଳତା ପାଇଁ ଦୁଇଟି ଶର୍ତ୍ତ। ସ୍ୱୟଂ ଯିହୋବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କହିଥିବା ବ୍ୟବସ୍ଥା, ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବାଣୀର ଆତ୍ମା—ଏହି ଦୁଇଟି ହେଉଛି ତାଙ୍କର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅନୁଭବରେ ପରିଚାଳିତ କରିବା ପାଇଁ ଜ୍ଞାନର ଦୁଇଟି ଉତ୍ସ। Deuteronomy 4:6. 'ଏହାହିଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଜ୍ଞାନ ଓ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ବୁଝାମଣା, ଜାତିମାନଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ; ସେମାନେ କହିବେ, ନିଶ୍ଚୟ ଏହି ମହାନ ଜାତି ଜ୍ଞାନୀ ଓ ବୁଝୁଥିବା ଜନସମୂହ।'"
>
> "ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଓ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବାଣୀର ଆତ୍ମା କଳିସିୟାକୁ ପରିଚାଳିତ ଓ ପରାମର୍ଶ ଦେବା ପାଇଁ ସହଯାତ ଭାବେ କାର୍ଯ୍ୟ କରେ, ଏବଂ ଯେତେବେଳେ କଳିସିୟା ତାଙ୍କର ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ପାଳନ କରି ଏହାକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିଛି, ସତ୍ୟର ପଥରେ ତାହାକୁ ପରିଚାଳନା କରିବା ପାଇଁ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବାଣୀର ଆତ୍ମା ପ୍ରେରିତ ହୋଇଛି।"
>
> "ପ୍ର କାଶିତ ବାକ୍ୟ 12:17। 'ଏବଂ ଅଜଗର ସେହି ସ୍ତ୍ର ୀ ଉପରେ କ୍ରୋ ାଧିତ ହେଲା, ଏବଂ ତାହାର ସନ୍ତ ାନମାନଙ୍କ ର ଅବଶିଷ୍ଟ ଭାଗ ସହିତ ଯୁଦ୍ଧ କରିବାକୁ ଗଲା, ଯେମାନେ ଈଶ୍ୱ ରଙ୍କ ଆଜ୍ଞ ାଗୁଡ଼ିକୁ ପାଳନ କରନ୍ତ ି ଏବଂ ଯୀଶୁ ଖ୍ର ୀଷ୍ଟ ଙ୍କ ସାକ୍ଷ ୍ୟ ଧାରଣ କରନ୍ତ ି।' ଏହି ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ ାଣୀ ସ୍ପ ଷ୍ଟ ଭାବେ ଦର୍ଶାଏ ଯେ ଅବଶିଷ୍ଟ କଳିସିଆ ଈଶ୍ୱ ରଙ୍କ ୁ ତାଙ୍କ ବ୍ୟ ବସ୍ଥ ା ସ୍ୱ ୀକାର କରିବ ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ ାଣୀର ଦାନ ପାଇଥିବ। ଈଶ୍ୱ ରଙ୍କ ବ୍ୟ ବସ୍ଥ ା ପ୍ର ତି ଆଜ୍ଞ ାପାଳନ ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ ାଣୀର ଆତ୍ମ ା ସଦା ଈଶ୍ୱ ରଙ୍କ ସତ୍ୟ ଲୋକମାନଙ୍କ ୁ ପୃଥକ୍ କରି ଚିହ୍ନ ିତ କରିଆସିଛି, ଏବଂ ସାଧାରଣତଃ ପରୀକ୍ଷ ା ବର୍ତ୍ତ ମାନ

ପ୍ର   କାଶଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଦିଆଯାଏ।”

“ଯିରିମିୟଙ୍କ ଦିନରେ ଲୋକମାନଙ୍କର ମୋଶା, ଏଲୀୟା, କିମ୍ବା ଏଲୀଶାଙ୍କ ବାର୍ତ୍ତା ବିଷୟରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନଥିଲା; କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଯିରିମିୟଙ୍କ ପାଇଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ବାର୍ତ୍ତାକୁ ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ ଏବଂ ପାଶେକୁ ସରାଇଦେଲେ, ଯାଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାହାର ବଳ ଓ ଶକ୍ତି ନଷ୍ଟ ହେଲା, ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀତ୍ୱକୁ ନେଇଯିବା ଛଡ଼ା ଆଉ କୌଣସି ପ୍ରତିକାର ରହିଲା ନାହିଁ।”

“ଏହିପରି ଭାବରେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଦିନମାନଙ୍କରେ ଲୋକମାନେ ଜାଣିଥିଲେ ଯେ ଯିରିମିୟଙ୍କ ସନ୍ଦେଶ ସତ୍ୟ ଥିଲା, ଏବଂ ସେମାନେ ନିଜମାନଙ୍କୁ ଏହି ବିଶ୍ୱାସରେ ପ୍ରେରିତ କରିଥିଲେ ଯେ ଯଦି ସେମାନେ ନିଜ ପିତୃପୁରୁଷମାନଙ୍କ ଦିନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତେ, ତେବେ ସେମାନେ ତାଙ୍କ ସନ୍ଦେଶକୁ ଗ୍ରହଣ କରିଥାନ୍ତେ; କିନ୍ତୁ ସେହି ସମୟରେ ସେମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସନ୍ଦେଶକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରୁଥିଲେ, ଯାହାଙ୍କ ବିଷୟରେ ସମସ୍ତ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱକ୍ତାମାନେ ଲେଖିଥିଲେ।”

“ତୃତୀୟ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କ ବାର୍ତ୍ତା ଯେତେବେଳେ ଜଗତରେ ଉଦ୍ଭୂତ ହେଲା, ଯାହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି ମଣ୍ଡଳୀଙ୍କୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ତାହାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଓ ଶକ୍ତିସହିତ ପ୍ରକାଶ କରିବା, ସେତେବେଳେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ଦାନ ମଧ୍ୟ ତତ୍କ୍ଷଣାତ୍ ପୁନର୍ସ୍ଥାପିତ ହେଲା। ଏହି ଦାନ ଏହି ବାର୍ତ୍ତାର ବିକାଶ ଓ ପ୍ରଗତିକରଣରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରମୁଖ ଭୂମିକା ପାଳନ କରିଆସିଛି।”

“ଶାସ୍ତ୍ରର ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଓ କାର୍ଯ୍ୟପଦ୍ଧତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମତଭେଦ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇ, ଯାହା ସନ୍ଦେଶରେ ବିଶ୍ୱାସୀମାନଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସକୁ ଅସ୍ଥିର କରିବାକୁ ଓ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଭିନ୍ନମତ ସୃଷ୍ଟି କରିବାକୁ ପ୍ରବଣ ଥିଲା, ସେପରି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ଆତ୍ମା ସଦା ପରିସ୍ଥିତି ଉପରେ ଆଲୋକ ପାତ କରିଛି। ଏହା ସଦା ବିଶ୍ୱାସୀମାନଙ୍କର ସମୁଦାୟ ମଧ୍ୟରେ ଚିନ୍ତାର ଏକତା ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟର ସମନ୍ୱୟ ଆଣିଛି। ସନ୍ଦେଶର ବିକାଶ ଓ କାର୍ଯ୍ୟର ବୃଦ୍ଧିରେ ଉତ୍ପନ୍ନ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଙ୍କଟକାଳରେ, ଯେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ଆତ୍ମାର ଆଲୋକ ପକ୍ଷରେ ଦୃଢ଼ଭାବେ ଅଟଳ ରହିଥିଲେ, ସେମାନେ ବିଜୟୀ ହୋଇଛନ୍ତି, ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ହସ୍ତରେ ସମୃଦ୍ଧିଲାଭ କରିଛି।” Loma Linda Messages, 34.